

[Handelsministeren.]

ligt enslydende med eller overensstemmende med Lov Nr. 113 af 4. April 1928, der har en meget lang Titel: „Lov om Forberedelse af Foranstaltninger til Styrkelse og Fremme af danske Erhvervsinteresser og til Imødegaaelse af ubillig Konkurrence“. I det Forslag, jeg fremsatte i Folketinget, var der ikke nogen Bestemmelse om, at det erhvervspolitiske Nævn, der fremgik af Loven af 1928, skulde bibeholdes, idet Nævnet ikke hidtil har været i Stand til at arbejde saaledes, at der var nogen Rimelighed i at foreslaa det opretholdt. Men under Udvalgsbehandlingen i Folketinget blev der fremsat Ønske om, at det skulde opretholdes. Man indrømmede ganske vist, at Nævnet ikke havde formaet at udrette noget, men paa den anden Side udtalte man Ønsket om at bibeholde det endnu i nogen Tid for at prøve paa, om det ikke var muligt at give et saadant Nævns Arbejde en saglig Karakter, saa det i Fremtiden kunde faa nogen Betydning ved Drøftelse af Erhvervsspørgsmaal. Jeg gik saa med til, at Nævnet skulde opretholdes, foreløbig i den Tid, Loven kommer til at gælde, 3 Aar. Man maa saa haabe paa, at det i de 3 Aar faar Lejlighed til at vise, at det virkelig kan arbejde paa en saadan Maade, at det kan indgaa som et fast Led i Drøftelsen af de erhvervspolitiske Spørgsmaal.

Man beholdt ogsaa det saakaldte Ekspertudvalg eller Erhvervsudvalget, saaledes som det foreslaas kaldet i § 4. Bestemmelserne om dette Erhvervsudvalg er ogsaa enslydende med Bestemmelserne i Loven af 1928, baade hvad angaar Medlemsantallet, nemlig 3, og hvad angaar dets Opgave.

§ 5 i Lovforslaget, som det her foreligger vedtaget af Folketinget, svarer til § 2 i det af mig fremsatte Lovforslag. Der er der en Bestemmelse om, at der i Løbet af 3 Aar stilles et Beløb af 6 Mill. Kr. til Raadighed for Erhvervene paa den Maade, at Ministeren kan yde Garanti for optagne Laan, og det bestemmes, at denne Garantidelse finder Sted for bestaaende Virksomheder, men dog ogsaa indenfor et Beløb af 2 Mill. Kr. kan ydes for nye Virksomheder, naar det skønnes, at disse frembyder et forsvarligt Grundlag for Optagelsen af nye Fabrikationer her i Landet eller af Fabrikationer, der ikke kan antages at ville paaføre bestaaende danske Virksomheder en usund Konkurrence. I øvrigt er det Hensigten med denne Paragraf, at der kan ydes Garanti for Laan til fornuf-

tige tekniske Forbedringer og til hensigtsmæssig Omlægning af Driften og eventuelt i Forbindelse dermed en velunderbygget Koncentration, saaledes at dansk Erhvervsliv ved disse Foranstaltninger kan blive styrket. Jeg har flere Gange staaet overfor dette, at Virksomheder af samme Karakter, men beliggende forskellige Steder i Landet, ikke har kunnet bringes ind i en saadan Form, at det var muligt for dem at fortsætte deres Tilværelse, og jeg har saa skønnet, at det vilde være rimeligt, om Handelsministeren havde Mulighed for at yde saadanne Virksomheder en Støtte, saa at de fortsat kunde arbejde. Man kan naturligtvis sige, at det ikke er Statens Opgave at finansiere industrielle Foretagender, og i Almindelighed er dette, saaledes som vort Samfund er indrettet, ogsaa rigtigt, men paa den anden Side har man uomtvisteligt i mange Tilfælde staaet overfor dette, at det har været umuligt at faa Pengeinstitutter til at yde de paagældende Virksomheder den Støtte, de behøvede. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvad Aarsagerne dertil har været, de har været forskellige i mange af de Tilfælde, jeg har staaet overfor. Under normale Forhold — men saadanne har vi jo ikke for Tiden, desværre — maa det være Pengeinstitutterne eller den private Kapital, der alene træder til, for saa vidt det overhovedet er muligt at faa tilstrækkelig Kapital tilvejebragt. Men i Tider som disse forekommer det mig at være paakrævet, at Staten nu og da kan yde sin Medvirken. Jeg maa imidlertid i Forbindelse med det, jeg her har sagt, udtrykkeligt fastslaa, at det efter min Opfattelse maa gøres paa den Maade, at den private Kapital indgaa ved Siden af Statens, saa at det ikke bliver Staten, der faar den sidste Prioritet, og det ikke gaar saaledes, at den private Kapital sikres, og Staten kommer til at staa uden nævneværdig Sikkerhed for sine Penge. Det maa være saaledes, at der ogsaa ad privat Vej skaffes Midler til Veje, saa man kan skønne, at der er en betydelig Interesse for at faa vedkommende Virksomhed hjulpet paa Fode eller for at faa nye Virksomheder, som der kan blive Tale om, startet.

Garantierne ydes efter Forhandling med de interesserede Erhvervsorganisationer, og de skulde have en Løbetid af 10 Aar. Jeg havde foreslaaet, at der til dette Formaal kunde ydes Garanti til et Beløb af 10 Mill. Kr., men under Udvalgsbehandlingen i Folketinget er Beløbet nedsat til 6 Mill. Kr., og dette har jeg tiltraadt.